

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatelů **a) I. O., b) I. O.**, zastoupených JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem v Praze 2, Oldřichova 13, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2004, č. j. 48 Az 182/2004 – 35, 48 Az 183/2004,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Jana Konečného **se určuje** částkou 3500 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 10. 2004, č. j. 48 Az 182/2004 - 35, 48 Az 183/2004, zamítl žaloby podané stěžovateli proti rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 6. 2004, č. j. OAM-5431/VL-22-P14-2003 a OAM-5434/VL-22-P14-2003, jimiž nebyl stěžovatelům udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že první stěžovatel v průběhu správního

řízení uváděl, že zemi původu opustil proto, že byl odpůrcem prezidenta Kučmy a zúčastnil se v letech 1997 až 2000 v Kyjevě a Lvově demonstrací proti prezidentovi, poté mu vyhrožovali neznámí lidé a děkan školy, a proto se obává vrátit na Ukrajinu. Dalším důvodem je snaha legalizovat pobyt, neboť obdržel správní vyhoštění. Druhá stěžovatelka uvedla, že Ukrajinu opustila kvůli manželovi, jemuž bylo vyhrožováno pro účast na demonstracích, rovněž jí bylo za manželovy aktivity vyhrožováno. Také tato stěžovatelka byla správně vyhoštěna a žádostí o azyl si chce legalizovat pobyt v České republice. Důvody uvedené stěžovateli nelze dle názoru krajského soudu podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ministerstvo tedy po zhodnocení skutečností uváděných stěžovateli a po zvážení zjištění o politické a ekonomické situaci a o dodržování lidských práv a svobod na Ukrajině správně dospělo k závěru, že v případě stěžovatelů není dán žádný důvod pro udělení azylu. Jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, stěžovatelé především nevyužili pomoci státních orgánů v zemi původu k ochraně před kriminálními jevy. Stěžovatelé nejsou rodinnými příslušníky osoby, které byl udělen azyl v České republice, proto nebyl dán důvod pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Stěžovatelé neuvedli žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z informací získaných v průběhu řízení nelze učinit závěr, že by stěžovatelé náleželi k osobám ohroženým skutečnými zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Dále krajský soud uvedl, že pokud stěžovatelé poukazují na neúplně zjištěný skutkový stav věci, činí tak pouze v obecné poloze a neuvádějí žádné konkrétní důkazy, které by měly být dle jejich názoru provedeny k úplnému zjištění stavu věci. Proto soudu nezbylo, než rovněž v obecné poloze konstatovat, že skutkový stav věci byl před vydáním rozhodnutí ministerstvem zjištěn dostatečně. Ministerstvo se vypořádalo s tvrzeními stěžovatelů v průběhu správního řízení a rovněž s obsahem zpráv o situaci v zemi původu stěžovatelů, z nichž při svém rozhodování vycházelo, stěžovatelé proti jejich obsahu nevznesli žádné konkrétní námítky.

Stěžovatelé podali proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti obecně namítali, že krajský soud posoudil jejich případ v rozporu s platným právním řádem a že shledávají vážná pochybení všech orgánů, včetně krajského soudu, v řízení o udělení azylu, aniž tyto námítky jakkoliv konkretizovali. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že napadají především nesprávné hodnocení informací o zemi původu, které posloužily správnímu orgánu a posléze i soudu ke konstatování skutkového stavu. Použité podklady neodpovídají reálnému stavu v zemi jejich původu v té době.

Ministerstvo ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo dále odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelů učiněné ve správním řízení. Podle ministerstva jsou námítky stěžovatelů v kasační stížnosti nekonkrétní. Ve správním řízení nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených azylově relevantních důvodů dle § 12 zákona o azylu. Proto ministerstvo navrholo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých stížních námitkách Nejvyšší správní soud uvážil následovně.

Stěžovatelé se předně v původně podané kasační stížnosti dovolávali obecně kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatelé namítli, že krajský soud posoudil jejich případ v rozporu s platným právním řádem a že shledávají vážná pochybení všech orgánů, včetně krajského soudu, v řízení o udělení azylu. Tyto své námitky stěžovatelé nijak nekonkretizovali.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74). Nejvyšší správní soud nemá nejmenší důvod se od uvedené judikatury jakkoliv odchýlit, a proto v souladu s uvedeným názorem k výše uvedeným námitkám jako nepřipustným (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) nepřihlédl.

Stěžovatelé dále napadli nesprávné hodnocení informací o zemi původu, které posloužily správnímu orgánu a posléze i soudu ke konstatování skutkové podstaty, a tvrdí, že použité podklady neodpovídají reálnému stavu v zemi jejich původu, což představuje stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud však takové pochybení neshledal. Ze správního spisu vyplývá, že ministerstvo si opatřilo dostatek důkazů, na jejichž základě zjistilo přesně a úplně skutkový stav věci, a vyhodnotilo je v kontextu platné právní úpravy. S tvrzeními stěžovatelů v průběhu správního řízení a rovněž s obsahem zpráv o situaci v zemi jejich původu, z nichž při svém rozhodování vycházelo, se ministerstvo vypořádalo dostatečně a v plném souladu s procesním právem, stěžovatelé proti jejich obsahu nevznesli žádné konkrétní námitky. Pokud se pak týká vlastních námitek ohledně informací o zemi původu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé v žalobách namítali vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezili se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedli, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup ministerstva v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu ministerstva pochybení. Navíc je třeba konstatovat, že námitka brojící proti hodnocení informací o zemi původu v samotné žalobě uplatněna nebyla a jedná se proto

podle § 104 odst. 4 s. ř. s. o námitku nepřijatelnou, neboť jde o důvod, který stěžovatelé neuplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohli.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Stěžovatelé podali návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odměnu zástupce stěžovatelů určil soud ve výši 3500 Kč za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu - doplnění kasační stížnosti, to vše pro každého ze stěžovatelů) podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu